

Arrest

nr. 279 441 van 25 oktober 2022
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. DE WOLF
Louizalaan 54/3de verd.
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 11 juli 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 09 juni 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 september 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 oktober 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. FLORIO.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat P. DE WOLF verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché M. TYTGAT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn en België te zijn binnengekomen op 3 februari 2021, dient diezelfde dag een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Nadat een vragenlijst wordt ingevuld en ondertekend, wordt het dossier van verzoeker op 25 november 2021 door de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS), waar verzoeker gehoord wordt op 17 februari 2022.

1.3. Op 9 juni 2022 neemt de commissaris-generaal voor vluchtelingen en staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die aangetekend wordt verstuurd op 10 juni 2022 en luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Iraakse nationaliteit te hebben en een soennitische moslim van Koerdische origine te zijn. U bent afkomstig uit het dorp Qabusiya, Sinjar-regio, provincie Ninewa (Centraal-Irak) en woonde er samen met uw ouders en uw jongere broer. U liep school tot het zesde leerjaar. Omwille van de moeilijke financiële situatie van uw familie kon u niet langer naar school en moest u gaan werken om bij te dragen aan het gezinsinkomen. U werkte in een nabijgelegen winkeltje van uw buurman F..

Op 3 augustus 2014 - u zou net uw werkdag beginnen - hoorde u schoten. U dacht aanvankelijk dat het om een huwelijksfeest ging maar wanneer de schoten bleven aanhouden besepte u dat er iets aan de hand was. Uw buurman F. kwam u ophalen in de winkel en stelde dat jullie moesten vluchten omdat Islamitische Staat (IS) aan het oprukken was. U weigerde aanvankelijk omdat u wilde weten waar uw familie was. Samen met F. ging u nog langs bij u thuis maar u trof de woning verlaten aan. U nam uw identiteitsdocumenten en vluchtte vervolgens met F. en zijn familie, en vele andere dorpelingen, weg uit het dorp. Jullie trokken door de bergen en zouden uiteindelijk na tweeënhalve dag in Syrië zijn aangekomen, mede dankzij de hulp van de YPG. Dezelfde dag nog reisden jullie vanuit Syrië Turkije binnen. U verbleef de eerste 5 à 6 maanden samen met F. en zijn familie in Jezire. Na een zestal maanden vertrok u alleen naar Istanbul daar F.'s echtgenote niet langer voor u wilde instaan. U kon er terecht bij een kennis van F., i.c. M., die een restaurant had in Akserai. U verbleef en werkte er in een restaurant. Omdat u er illegaal verbleef en uit schrik voor de politiecontroles diende u uiteindelijk na een korte periode ook daar te vertrekken. U trok vervolgens naar Kortolosh waar u aan de slag kon in een hotel. Tijdens uw verblijf ginds ontmoette u Abu Sandra die u beloofde dat hij tegen betaling informatie over uw familie kon krijgen. U betaalde hem maar verdween vervolgens met de noorderzon. U stopte uiteindelijk ook uw werkzaamheden in het hotel daar de eigenaar u slecht betaalde. Tijdens uw zoektocht naar ander werk leerde u vervolgens S., een Turkse christen, kennen. Hij nam u in huis en gaf u werk. U verbleef uw volledig verdere verblijf in Turkije, dit tot oktober 2020, bij S. en zijn gezin. Daar u niet langer illegaal in Turkije wou blijven wonen en werken, u genoeg geld had verzameld en ouder geworden was, besloot u uiteindelijk Turkije te verlaten en naar Europa verder te reizen. U reisde vanuit Turkije, via Bulgarije en Roemenië - waar u telkens een tweetal maanden verbleef - naar België. U verzocht op 3 februari 2021 om internationale bescherming bij de Belgische asielinstanties.

U kan niet terug naar Irak aangezien u er niemand meer heeft. U heeft tot op heden geen idee wat er met uw familie is gebeurd. U verwees verder nog naar de onveilige situatie in uw regio van herkomst. Recent nog werd de regio gebombardeerd. U vreest eveneens de Peshmerga's, de militie Hashd al-Shaabi, het Iraakse leger en de PKK. Ze zullen u vragen u bij hen aan te sluiten dan wel u als tegenstander beschouwen en u doden.

Ter staving van uw verzoek legde u uw originele Iraakse identiteitskaart, een aantal medische attesten en algemene informatie aangaande uw regio van herkomst voor. Na uw onderhoud bezorgde uw raadvrouw het CGVS nog volgende stukken: een kopie van 'attestation de prise en charge' van het Rode Kruis betreffende uw medische kosten in België, een kopie van uw Iraakse identiteitskaart en een kopie van een attest van het Rode Kruis betreffende een afspraak in het kader van een aanvraag tot 'tracing' van uw vermiste familie.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Uit uw verklaringen en medische stukken toegevoegd aan uw administratief dossier blijkt dat u kampt met rugklachten. U verklaarde dat u een gebroken rugwervel en rugklachten heeft, en hiervoor in behandeling bent, en dit nadat u in Bulgarije in elkaar werd geslagen (zie CGVS p. 6 en 7). Dat u rugklachten heeft - ook al bestaat er geen uitsluitel over de omstandigheden die hieraan ten grondslag liggen en kan dit ook niet worden afgeleid uit de medische stukken die u voorlegde - wordt op zich niet betwist. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in

het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal. Zo werd u bij aanvang van uw persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk gevraagd of u zich goed voelde om het interview te doen en werd u meegedeeld dat u, indien u hier nood aan had, zelf om een pauze kon vragen (zie CGVS p. 3). Voorts werd u, wanneer u aanhaalde dat u normaal de dag van het persoonlijk onderhoud een afspraak had bij uw arts voor uw rug, gewezen op de mogelijkheid het persoonlijk onderhoud te verplaatsen. U stelde echter dat u zich al beter voelde en in behandeling bent, dat u dit gewoon terloops aanhaalde (zie CGVS p. 7). Wanneer het onderhoud na een korte pauze werd hervat, werd nogmaals gepolst hoe u zich voelde en werd uitdrukkelijk gevraagd of u niet teveel last had van uw rug. U werd er tevens op gewezen dat u tijdens het onderhoud kon rechtstaan als u teveel last had. Wanneer u aanhaalde dat u zich beter voelde als u wat schuin zat, werd u tot slot ook uitdrukkelijk meegedeeld dat u mocht doen waar u zich het comfortabelste bij voelde (zie CGVS p. 14). Het onderhoud kon gewoon doorgaan en op geen enkel moment diende het gehoor te worden stopgezet of vroeg u zelf om een bijkomende pauze omwille van uw rugproblemen. Gedurende het volledige onderhoud bleek tevens op geen enkel moment dat u, omwille van uw rugklachten, niet in staat bleek nog verder deel te nemen aan het onderhoud dan wel niet in staat bleek de u gestelde vragen te begrijpen en te beantwoorden én uw relaas uit de doeken te doen. Op het einde van het persoonlijk onderhoud werd u bovendien nog eens uitdrukkelijk gevraagd of u alle vragen begrepen had. U antwoordde bevestigend (zie CGVS p. 23).

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

U verklaarde Irak te hebben verlaten medio 2014 omwille van de inval van IS in uw dorp en er op heden niet te kunnen terugkeren daar u er niemand meer heeft, de regio onveilig is en u vreest door Hashd al-Shaabi, de Peshmerga's, het Iraakse leger dan wel de PKK te zullen worden gerekruteerd of te worden gedood.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, § 1 Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ierland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats **uw verantwoordelijkheid en plicht** om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Deze samenwerkingsplicht in hoofde van de Commissaris-generaal bestaat er in de eerste plaats in dat het CGVS nauwkeurige en actuele informatie verzamelt over de algemene omstandigheden in het land van herkomst (HvJ, C-277/11, M.M. t. Ierland, 2012, §§ 65-68; EHRM, J.K. e.a. t. Zweden, nr. 59166/12, 23 augustus 2016, § 98). Dit vloeit logischerwijze voort uit het feit dat het doel van de procedure voor de toekenning van internationale bescherming er in bestaat na te gaan of een verzoeker al dan niet nood heeft aan internationale bescherming, en bij de beoordeling van deze beschermingsnood niet alleen rekening moet worden gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, maar ook met algemene omstandigheden in het land van oorsprong op het tijdstip waarop een beslissing wordt genomen (artikel 48/6, § 5 Vw.).

Wat de persoonlijke omstandigheden betreft, spreekt het voor zich en wijst ook het EHRM er op dat een **verzoeker in wezen de enige partij is die in staat is om informatie over zijn persoonlijke omstandigheden te verschaffen**. Bijgevolg rust de bewijslast, voor wat de individuele omstandigheden betreft, in beginsel op de schouders van de verzoeker, die zo spoedig mogelijk alle elementen ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming dient neer te leggen (EHRM, J.K. e.a. t. Zweden, nr. 59166/12, 23 augustus 2016, § 96).

In het licht van het voorgaande en overeenkomstig artikel 48/6, § 1, eerste lid Vw. bent u derhalve verplicht om van bij aanvang van de procedure **uw volle medewerking** te verlenen bij het verschaffen van informatie over uw verzoek om internationale bescherming, waarbij het aan u is om de nodige feiten en **relevante elementen** aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Deze relevante elementen omvatten luidens artikel 48/6, § 1, tweede lid Vw. onder meer, doch niet uitsluitend, uw verklaringen en alle documentatie of stukken in uw bezit met betrekking tot uw identiteit, nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van de relevante familieleden, land(en) en **plaats(en) van eerder verblijf**, eerdere verzoeken, reisroutes, reisdocumentatie en de redenen waarom u een verzoek indient.

Moet vooreerst worden opgemerkt dat het CGVS niet betwist dat u over de Iraakse nationaliteit beschikt en

vooralsnog evenmin betwijfelt dat u oorspronkelijk afkomstig bent uit Qabusiyah noch dat u daar geboren en getogen bent. Het is evenwel een feit van algemene bekendheid dat vele Irakezen binnen Irak verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland) en doorheen hun levensloop op duurzame wijze in meerdere regio's van Irak hebben verbleven. De geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaats(en) vormen derhalve niet noodzakelijk de meest recente plaats van eerder verblijf of de meest recente regio van herkomst.

Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw eerdere verblijfplaats(en) kan niet genoeg benadrukt worden. De nood aan internationale bescherming moet immers in de eerste plaats getoetst worden aan de meest recente plaats waar u voorafgaand aan uw vertrek uit Irak feitelijk en duurzaam verbleven heeft, en dus niet ten aanzien van de plaats(en) waar u ooit in het verleden verbleven heeft, maar waar u (al dan niet op vrijwillige basis) de banden mee verbroken heeft. Indien blijkt dat u vóór uw vertrek uit Irak geruime tijd in een andere regio dan uw oorspronkelijke regio van herkomst verbleven heeft, zich er gevestigd heeft of er een duurzaam verblijf heeft gekend, dan dient deze regio bestempeld te worden als de relevante regio van herkomst die het ijkpunt moet vormen bij de beoordeling van de nood aan internationale bescherming. Er kan in voorkomend geval immers redelijkerwijze van uitgegaan worden dat deze regio, en niet uw geboorteregio, uw regio van bestemming zal zijn bij een eventuele terugkeer naar Irak (zie **EASO, Article 15(c), Qualification Directive (2011/95/EU) - A judicial analysis (December 2014)**, pag. 25-26, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2022-03/Article15c%20JA_EN.pdf). Het bepalen van uw laatste verblijfplaats binnen Irak is dan ook van essentieel belang voor het onderzoek van de nood aan internationale bescherming. Een verzoeker die over zijn eerdere verblijfplaatsen ongeloofwaardige verklaringen aflegt en daardoor het voor de asielinstanties onmogelijk maakt vast te stellen dat hij ook werkelijk afkomstig is uit een streek waar er een vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade bestaat en of hij niet de mogelijkheid heeft zich in een streek te vestigen waar een dergelijke vrees of dergelijk risico niet bestaat, maakt niet aannemelijk dat hij nood heeft aan internationale bescherming.

Bovendien bent u er hoe dan ook toe gehouden om duidelijkheid te verschaffen over uw opeenvolgende verblijfplaatsen binnen Irak, zelfs al betreffen het plaatsen waar u niet noodzakelijk op een duurzame wijze verbleven heeft, dit opdat het CGVS minstens op correcte en betrouwbare wijze kan bepalen of een van deze plaatsen van eerder verblijf in uw hoofde desgevallend als een veilig, toegankelijk en redelijk intern vestigingsalternatief kan worden aangemerkt. Het spreekt dan ook voor zich dat al uw eerdere verblijfplaats(en) vóór uw beweerde vertrek uit Irak, en de omstandigheden waarin u er verbleven heeft, wezenlijke aspecten betreffen bij het beantwoorden van de vraag of u een nood aan internationale bescherming kan doen gelden. Dit klemt des te meer nu uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict in Irak regionaal significant verschillend is (zie **COI Focus Irak - Veiligheidssituatie van 24 november 2021**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_irak_veiligheidssituatie_20211124.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) en de verschillende statelijke en niet-statelijke actoren geenszins allemaal actief zijn op het volledige Iraakse grondgebied. Hierdoor kan het risico om vervolgd te worden door, of de mogelijkheid om bescherming te bekomen van, één (of meerdere) van de aanwezige actoren regionaal sterk verschillen.

Het aantonen van uw plaatsen van eerder verblijf vóór uw komst naar België is ten slotte ook in een ander opzicht cruciaal voor de beoordeling van uw nood aan internationale bescherming. Bij een jarenlang verblijf in het buitenland valt immers niet uit te sluiten dat u reeds in een derde land reële bescherming geniet in de zin van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 1° Vw., of dat dit land als een veilig derde land in de zin van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 2° Vw. kan beschouwd worden, waardoor de noodzaak aan en het recht op een internationale beschermingsstatus in België komen te vervallen.

Niettegenstaande u doorheen de procedure internationale bescherming uitdrukkelijk werd gewezen op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust en het belang om duidelijkheid te verschaffen over uw verblijfplaatsen voor uw komst naar België (zie oproepingsbrief persoonlijk onderhoud in het administratief dossier), blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

U verklaart dat u op 3 augustus 2014 Qabusiya, en Irak, verlaten hebt en via Syrië in augustus 2014 Turkije bent toegekomen, alwaar u tot oktober 2020 verbleven heeft.

Dient allereerst te worden opgemerkt dat er ernstige vragen kunnen gesteld worden bij uw beweerde verblijf in, en chaotische vlucht uit Qabusiya op 3 augustus 2014 én bijgevolg bij het beweerde verlies van uw familie.

Zo moet allereerst worden vastgesteld dat u geen enkel tastbaar en overtuigend begin van bewijs kan voorleggen die uw verblijf in Qabusiya tot 3 augustus 2014 kan staven. U legde enkel uw identiteitskaart voor, doch deze werd uitgereikt in Sinjar - waar u uw 'nufous' stelt te hebben en wat vooralsnog ook niet in vraag wordt gesteld - op 3 mei 2013. Dit document kan aldus geenszins uw beweerde verblijf tot 3 augustus 2014 in Qabusiya staven.

Dit terzijde, u legde tevens een aantal opmerkelijke verklaringen af op grond waarvan uw beweerde verblijf in Qabusiya tot de komst van IS in vraag kan worden gesteld. Zo verklaarde u dat u voor de dag van uw vlucht uit uw dorp nog nooit van IS gehoord had. U begon altijd vroeg met werken en als u naar huis ging was u moe en zat u maar een paar uur samen met uw familie. U vervolgde dat u niet geïnteresseerd was in het nieuws (zie CGVS p. 10). U erop gewezen dat het al langer onrustig was en dat er al incidenten in de regio geweest waren met IS - de niet zo veraf gelegen stad Mosul werd immers reeds begin juni 2014 door IS ingenomen - merkte u op dat jullie geen mobiele telefoons hadden en geen internet, enkel TV (zie CGVS p. 9 en 10). U er dan op gewezen dat uw vader, zoals u zelf verklaarde, wel het nieuws volgde en er allicht in het nieuws toch over IS zal bericht zijn in de periode voor de inval in uw dorp, bevestigde u enkel dat uw vader inderdaad naar het nieuws keek (zie CGVS p. 9 en 10). Ook al was u in die periode slechts 15 jaar oud, gezien de gebeurtenissen die zich reeds twee maanden eerder in Mosul afspeelden, het feit dat uw vader wel het nieuws volgde én gezien u werkzaam was in een winkeltje in uw dorp en dus heel wat sociaal contact had, is het weinig aannemelijk dat u vóór 3 augustus 2014 nooit eerder over IS zou gehoord hebben indien u toen nog daadwerkelijk daar in de regio aanwezig was, temeer logischerwijze kan verondersteld worden dat dit iets was wat toch speelde en besproken werd binnen de gemeenschap. Dat het nieuws in het Arabisch was kan hier logischerwijs geen ander licht op werpen en kan niet vergoelijken dat u nooit eerder iets over IS zou gehoord hebben. Dat u voor de dag van uw (beweerde) vlucht nooit eerder iets over IS zou gehoord hebben indien u daadwerkelijk, zoals u stelt, tot 3 augustus 2014 in Qabusiya woonde, is des te bevreemdend in het licht van de beschikbare informatie, waarvan een kopie aan uw administratief dossier werd toegevoegd, en waaruit blijkt dat er een reeks van bijeenkomsten plaatsvond tussen stamleiders uit de regio en IS-figuren in de periode voor 3 augustus 2014 in en rond Baaj. Een van deze bijeenkomsten tussen IS-figuren en soennitische stamleiders vond bovendien plaats in Qabusiya zelf, dit op 27 juli 2014.

Verder doen ook uw verklaringen over de dag van uw vlucht en de manier waarop u uw familie zou zijn kwijtgeraakt, de nodige vragen rijzen. Zo verklaarde u dat u de ochtend van de inval in de winkel was waar u werkte. Uw baas/ buurman F. kwam u halen en jullie gingen samen naar uw woning doch u trof deze volledig verlaten aan. De groenten lagen nog op tafel, de kraan liep nog, wat erop wijst dat uw familie in allerijl de woning had verlaten. Uw woning lag vlakbij het winkeltje waar u werkte, beiden waren 20 à 30 huizen van elkaar verwijderd (zie CGVS p. 9 en 10). Er kan dan ook verondersteld worden dat de chaos die er heerste in (de buurt van) uw ouderlijke woning dezelfde was op de plaats waar u werkte, minstens daar 'voelbaar' moet geweest zijn. Dat F. er dan geen graten in zag om met u eerst nog naar uw ouderlijk huis terug te keren staat in schril contrast met de impulsieve manier waarop uw familie zou vertrokken zijn. Anderzijds, indien de situatie het nog toeliet voor u en F. om nog terug te keren naar uw ouderlijke woning om uw broer en ouders op te halen, mag het dan wel ten zeerste verbazen dat uw familie bij hun vlucht niet de mogelijkheid zou gehad hebben om het korte stuk tot aan de winkel waar u aan het werk was te overbruggen om u op te halen. Ook mag het verbazen dat u er op dat, ongetwijfeld angstaanjagende, moment dat u het huis op die manier moest verlaten en zonder een spoor van uw famili, nog aan gedacht zou hebben om uw identiteitspapieren mee te nemen (zie CGVS p. 14). Uit uw verklaringen blijkt immers dat u op dat moment helemaal over uw toeren was - u weigerde

te vertrekken, u weende als een kind en F. moest u slaan en eigenhandig in zijn wagen zetten om u mee te krijgen (zie CGVS p. 10 en 11). Dat u op dat moment dan wel voldoende bij zinnen zou geweest zijn om eraan te denken dat u uw identiteitskaart en uw paspoort moest meenemen, is toch wel heel opmerkelijk.

Bovenstaande bevindingen doen toch ernstige vragen rijzen bij uw verklaringen dat u op 3 augustus 2014 omwille van de opkomst van IS in chaotische omstandigheden uw dorp diende te ontvluchten en tijdens uw vlucht uw familie bent kwijt gespeeld.

Zelfs al zou het vaststaan dat u wel degelijk uw dorp op 3 augustus 2014 heeft verlaten omwille van de opkomst van IS, quod non, dan nog volstaat dit geenszins om in uw hoofde te besluiten tot het bestaan van een geponde vrees voor vervolging.

Wat betreft het gegeven dat IS begin augustus 2014 oprukte en verschillende dorpen in de Sinjar-regio innam tengevolge waarvan de bevolking de regio, en het land, ontvluchtte, moet immers vooreerst worden opgemerkt dat deze feiten geenszins worden betwist. Echter, deze feiten dateren van medio 2014 - bijna 8 jaar geleden - en zijn thans niet meer actueel. Bovendien werd de Ninewa-regio - waartoe ook uw dorp behoort - na een grootschalig offensief bevrijd en IS werd er territoriaal verslagen. De Commissaris-generaal dient zich bij het nemen van zijn beslissing te steunen op de actuele situatie, i.c. de situatie zoals deze zich voordoet op het moment dat hij zijn beslissing neemt, bij het beoordelen van de eventuele nood aan bescherming. Dat u uw dorp in 2014 zou hebben moeten verlaten omwille van de inval van IS kan dan ook niet weerhouden worden om anno 2022 te besluiten tot het bestaan van een nood aan internationale bescherming.

Moet hier bijkomend nog worden opgemerkt dat het gegeven dat u mogelijks wel degelijk in augustus 2014 uw dorp moest ontvluchten omwille van IS geenszins een ander licht kan werpen op voorgaande bevinding dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw bewering tijdens deze vlucht uw familie te zijn verloren en tot op heden geen weet te hebben van hun lot en verblijfplaats. Dat u bijgevolg jarenlang alleen in Turkije verbleef kan dan evenmin worden aangenomen. Zulks blijkt ook eens te meer uit onderstaande.

Dient hier allereerst te worden gewezen op uw weinig doorgedreven pogingen om ook maar iets over uw 'verdwenen' familie (te proberen) te weten te komen. U verklaart dat u 9 jaar lang, tot op heden, overal gezocht en nagevraagd heeft maar geen nieuws kreeg van uw familie. Echter, verder doorgevraagd naar wat u zoal allemaal heeft geprobeerd blijkt dat uw pogingen zich beperkten tot het rondvragen bij andere vluchtelingen of kennissen. Zelf vroeg u tijdens jullie vlucht aan mensen onderweg of ze iets gehoord hadden van uw broer of vader (zie CGVS p. 16). Gedurende de eerste 5 à 6 maanden dat u na jullie aankomst in Turkije bij F. woonde, informeerde hij dan via zijn kennissen en vrienden, i.c. Koerdische Turken, of ze vluchtelingen kenden met de namen van uw familieleden (zie CGVS p. 17). Ondanks uw verklaringen dat er daar vluchtelingenkampen waren, bent u noch F. ginds, dan wel bij andere organisaties, gaan informeren naar uw familie (zie CGVS p. 17). Zelf durfde u niet te gaan informeren, dit omdat 'Turken niet houden van Koerden', zo stelde u. U merkte nog op dat u de taal niet sprak, u uw weg niet kende en u geen telefoon had (zie CGVS p. 17). Nog steeds gelet op uw jonge leeftijd in de maanden dat u bij F. verbleef, kan nog worden aangenomen dat u zelf niet durfde langs te gaan bij de vluchtelingenkampen of organisaties om u te informeren. U dan gevraagd naar de mogelijkheid om via F. bij die organisaties of kampen te informeren, stelde u vaagweg dat geen enkele Koerd durft te gaan informeren naar zijn familie bij de Turken (zie CGVS p. 17). Het mag duidelijk zijn dat dit antwoord - een blote bewering overigens - totaal geen steek houdt. Gelet op het enorme aantal vluchtelingen - waaronder ook vele Koerden - dat in de periode dat u er ook zou verbleven hebben, en dit tot op heden, in Turkije verblijft zijn er immers verschillende nationale en internationale organisaties in het land aanwezig die zich inzetten voor de vluchtelingen. Dat u noch F. dan de moeite zou gedaan hebben om bij die organisaties te gaan informeren, dit desnoods niet zelf maar via de Turks-Koerdische kennissen die F. er blijkbaar had, is volstrekt onaannemelijk ingeval van een waarachtig relaas. Uw stelling dat de Koerdische Turken die jullie leerden kennen hun taal niet durfden spreken en niets durfden doen (zie CGVS p. 17), is niet ernstig. Dat geen van de Turkse Koerden die jullie leerden kennen bovendien in staat zou geweest zijn om zich in het Turks uit te drukken kan ook maar moeilijk aangenomen worden. Daarenboven haalde u zelf aan dat jullie zich in Turkije voordeden als Arabieren (zie CGVS p. 17). Waarom het dan aldus niet mogelijk was om als 'Arabier' te gaan informeren kan ook niet worden ingezien. Dat uw kennis van het Arabisch 'niet oké is' (zie CGVS p. 4) kan geenszins verklaren waarom F. dan niet de mogelijkheid had informatie te proberen inwinnen. Tot slot, doch niet in het minst, moet nog volgende worden opgemerkt. U gevraagd of u bewijzen heeft betreffende uw

jarenlange verblijf in Turkije, antwoordde u 'Ja, de taal' (zie CGVS p. 20). Hiermee laat u aldus uitschijnen dat u de Turkse taal machtig bent waardoor uw aangehaalde argumenten ter rechtvaardiging voor uw nalatigheid u ook maar ergens te gaan informeren compleet onderuit gehaald worden. Het mag duidelijk zijn dat u geen enkel overtuigend element kan aanbrengen om jullie complete nalatigheid via deze voor de hand liggende piste mogelijks enig nieuws over uw familie te verkrijgen, kan vergoelijken.

Ook in de daaropvolgende jaren, wanneer u niet langer bij F. verbleef, blijkt u nooit te hebben geprobeerd via opvangcentra dan wel vluchtelingenorganisaties ook maar enig nieuws te verkrijgen. Zelf beperkte u zich weerom tot het rondvragen aan iedereen die u leerde kennen maar niemand wist iets. Voorts zou u éénmaal geld betaald hebben aan een Koerdische Turk die u leerde kennen. Hij bleek evenwel een oplichter en u hoorde nooit nog iets van hem (zie CGVS p. 19). Los van het feit dat u hier weerom niet verder komt dan het uiten van loutere beweringen, kan bezwaarlijk gesproken worden van doorgedreven pogingen om uw familie te vinden, minstens nieuws over hen te verkrijgen.

U had in de jaren dat u in Istanbul verbleef wel ook nog contact met F.. U verklaarde dat hij 'alles' deed in de mate van het mogelijke om iets te weten te komen (zie CGVS p. 20). U hier dan om enige verduidelijking gevraagd, bleek ook hij niet meer te doen dan zich bij Koerden daar in de regio te informeren (zie CGVS p. 20).

U verder opnieuw gevraagd of u zich in Istanbul ging informeren bij de internationale organisaties merkte u op dat u na uw aankomst daar nog minderjarig was, u kende niemand en durfde niet (zie CGVS p. 19). Waar dit argument aanvankelijk nog kan worden weerhouden, vervalt het evenwel in het licht van het volgende vaststellingen.

Zo verklaarde u dat u in Istanbul tijdens uw zoektocht naar werk een Turkse christen, S., en zijn gezin leerde kennen. Ze deden alles voor u, zo stelt u. Ze gaven u werk, eten en ze gaven u een slaappleats. U bleef uiteindelijk verschillende jaren, dit tot uw vertrek uit Turkije in oktober 2020, bij deze familie (zie CGVS p. 19). Via hen werd u op een gegeven moment de mogelijkheid aangereikt om u te informeren bij het Rode Kruis en UN. S. had een vriend wiens echtgenote werkzaam was voor of iemand kende die voor een organisatie werkte. Ze konden echter ook niets doen voor u (zie CGVS p. 17 en 19). Blijkt echter dat u ondanks de concrete mogelijkheid die u hier werd aangereikt weerom geen enkele poging ondernam om zelf bij die organisaties langs te gaan. Dit is volstrekt onlogisch indien u, zoals u beweert, al die tijd zonder nieuws over uw familie was en nu voor het eerst een duidelijke opportuniteit werd geboden om enige informatie te verkrijgen, dan wel een zoekactie op te starten. U om enige verduidelijking gevraagd, beperkt u zich weerom tot de stelling dat u bang was om er te gaan. U er dan op gewezen dat de kennissen van S. toch met u konden meegaan, beperkt u zich dan weer tot het nietszeggende antwoord 'het waren Koerden' (zie CGVS p. 20). Er verder nogmaals op gewezen dat zij u toch zelf wezen op de mogelijkheid u bij deze organisatie te informeren, komt u dan weer niet verder dan op te merken dat u niemand vertrouwde (zie CGVS p. 20). Nochtans verklaarde u voorheen uitdrukkelijk dat u wel wist dat u S. kon vertrouwen (zie CGVS p. 19). U draait in rondjes en probeert uw complete nalatigheid, minstens te proberen om enig nieuws over uw vermiste familie te verkrijgen te vergoelijken, maar slaagt hier duidelijk niet in. Er kan in alle redelijkheid verondersteld worden dat u, indien u effectief uw familie kwijtraakte en totaal onwetend was over hun lot, verblijfplaats, ea. de minste kans die u geboden werd om hen terug te vinden, dan toch minstens enig nieuws over hen te verkrijgen, met beide handen zou aangrijpen. Dat u bij uw aankomst in Istanbul nog minderjarig was, vermag hier geenszins een ander licht op te werpen. Moet bovendien nog worden opgemerkt dat u Turkije pas verliet in oktober 2020, op een moment dat u reeds 22 jaar was.

U heeft bovendien op heden geen enkel contact meer met F. en S. en zijn gezin. Uw gsm werd afgenomen door de Bulgaarse politie en u heeft hun contactgegevens niet meer (zie CGVS p. 13, 19, 20 en 21). Los van het feit dat dit opnieuw een loutere bewering betreft, kan het ook maar weinig overtuigen. Immers, indien uw relaas de waarheid betreft kan logischerwijs verondersteld worden dat u hun contactgegevens nog op een andere manier zou bijhouden, zeker gezien zij vanuit Turkije u mogelijks nog nieuws zouden kunnen bezorgen over uw familie, en u dus kost wat kost zou willen vermijden dat u hen niet meer kan contacteren.

Rekening houdende met voorgaande kan dan ook geen geloof worden gehecht aan uw bewering dat u sinds uw beweerde vlucht uit Irak begin augustus 2014 compleet in het ongewisse bent wat betreft uw familie en hun verblijfplaats.

Dat u hier een afspraak maakte met het Rode Kruis in het kader van een 'tracing' aanvraag betreffende uw familie kan ook geen ander licht werpen op voorgaande vaststelling. Immers, uit dit attest blijkt louter dat u een afspraak maakte - deze stond gepland voor 4 mei 2022 - bij het Rode Kruis. Los van het feit dat u het CGVS voor het overige geen enkele verdere informatie bezorgde betreffende deze afspraak, dewelke ondertussen reeds plaatsgevonden zou moeten hebben, kan uit dit attest op geen enkele manier worden afgeleid dat uw familie effectief vermist is. Dat in het attest voorts ook wordt vermeld dat u uw dorp in Irak op 3 augustus 2014 diende te ontvluchten omwille van de opkomst van Daesh en hierbij uw familie kwijtraakte, heeft ook geen enkele bewijswaarde. Het betreft hier immers louter uw eigen verklaringen die werden weergegeven, niets meer en niets minder. Het voorgelegde attest kan dan ook geenszins worden weerhouden als een tastbaar en overtuigend begin van bewijs ter staving van het feit dat uw familie effectief al jarenlang, tot op heden, vermist is.

Dat u voorts, zoals u beweert, jarenlang in Turkije verbleef, is overigens ook geenszins aangetoond. U kan vooreerst geen enkel tastbaar en overtuigend begin van bewijs voorleggen ter staving van uw jarenlange verblijf ginds. U had wel foto's op uw gsm maar deze werd afgenomen door de politie in Bulgarije (zie CGVS p. 13 en 20). Zoals reeds opgemerkt kan u deze loutere bewering niet staven. Bovendien is uw verklaring dermate stereotiep en kan deze niet zomaar aangenomen worden. Hierboven werd overigens ook reeds opgemerkt dat het niet geloofwaardig is dat u, ingeval uw relaas de waarheid betreft, totaal geen mogelijkheid meer zou hebben om contact te nemen met F. en/of S. en zijn gezin, zelfs als zou uw gsm zijn afgenomen. Dat u bijgevolg geen enkele mogelijkheid zou hebben om alsnog enig tastbaar begin van bewijs aangaande uw verblijf in Turkije te verkrijgen en voor te leggen, snijdt geen hout. Dat u verwees naar 'de taal' als bewijs van uw jarenlang verblijf in Turkije (zie supra + CGVS p. 20), volstaat ook niet. Een taal kan immers eender waar worden aangeleerd, niet enkel door een verblijf in het land zelf. Tot slot, doch ook wel zeer opmerkelijk, is de vaststelling dat u niet in staat bleek de Turkse munteenheid te benoemen (zie CGVS p. 19). Van iemand die, zoals u beweert, jarenlang woonde en werkte in Turkije kan logischerwijs verondersteld worden dat hij wel degelijk zou kunnen aangeven wat de nationale munt is.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen geloof kan gehecht worden aan uw bewering sinds augustus 2014 tot oktober 2020 alleen en onwetend aangaande het lot van uw familie in Turkije te hebben verbleven.

Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het CGVS in het ongewisse over waar u vóór uw komst naar België leefde, onder welke omstandigheden, met wie u er verbleef en om welke redenen u uw plaatsen van eerder verblijf verlaten heeft. Door bewust de ware toedracht op dit punt te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u een nood heeft aan internationale bescherming.

Rekening houdend met de hierboven geschetste Iraakse context, en de vaststelling dat u niet aannemelijk maakt dat u van augustus 2014 tot oktober 2020 in Turkije heeft verbleven, kan er namelijk van uitgegaan worden dat u elders, hetzij in Irak, hetzij in een derde land, bescherming heeft gevonden. Bijgevolg kan er in uw hoofde niet besloten worden tot een nood aan bescherming zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Volledigheidshalve dient nog opgemerkt te worden dat het niet aan het CGVS toekomt om te speculeren over uw (opeenvolgende) verblijfplaatsen binnen en buiten Irak, noch over het element of u afkomstig bent van een regio waar geen risico aanwezig is (RvV 9 juni 2017, nr. 188 193). De Commissaris-generaal moet evenmin bewijzen dat uw verklaringen over uw persoonlijke omstandigheden onwaar zouden zijn, en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Het is daarentegen uw taak om uw verzoek om internationale bescherming te staven en dit geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. Het komt bijgevolg aan u toe om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle elementen die de met het onderzoek van het verzoek belaste instantie relevant acht voor de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming, aan te reiken. Uit wat voorafgaat blijkt dat u hierin manifest faalt.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er in uw hoofde geen elementen voorhanden zijn die wijzen op een gegronde vrees tot vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade bij terugkeer.

De door u voorgelegde stukken kunnen geen ander licht werpen op voorgaande. Uw Iraakse identiteitskaart bevestigt uw persoonsgegevens die vooralsnog niet worden betwist. Zoals reeds

aangehaald kan uit dit stuk geenszins worden afgeleid dat u wel degelijk tot 3 augustus 2014 in Qabusiya verbleef, het dorp diende te ontvluchten en hierbij uw familie verloor én vervolgens zes jaar lang alleen in Turkije verbleef. Het attest van het Rode Kruis betreffende 'de prise en charge' van uw medische kosten heeft geen enkel uitstaans met uw asielmotieven. Het attest van het Rode Kruis betreffende de afspraak ivm een 'tracing' aanvraag werd hierboven reeds besproken.

Volledigheidshalve wenst het CGVS nog op te merken dat ook uw bemerkingen bij de notities van het persoonlijk onderhoud, die u aan het CGVS werden overgemaakt door uw advocaat op 8 maart 2022 (zie administratief dossier) evenmin een ander licht kunnen werpen op de beoordeling van uw verzoek.

Wat betreft de opmerkingen aangaande de omstandigheden van het gehoor, i.c. de omstandigheden waren niet gepast, de sfeer was erg gespannen, u werd voortdurend onderbroken, ook door de tolk, u kreeg daarna niet de mogelijkheid uw antwoord te vervolledigen en de 'protection officer' gaf een vooringenomen indruk en stelde al uw verklaringen in vraag, dient vooreerst opgemerkt te worden dat er op geen enkele wijze in concreto toegelicht wordt welke antwoorden u niet zou hebben kunnen vervolledigen, waar en wanneer u voortdurend werd onderbroken, of uit welke gegevens kan blijken dat de sfeer gespannen was. Wat betreft de opmerking als zou de 'protection officer' tijdens uw persoonlijk onderhoud een vooringenomen indruk hebben gegeven, dient vastgesteld te worden dat dit geenszins blijkt uit de notities van het persoonlijk onderhoud. Dat men tijdens het persoonlijk onderhoud bepaalde kritische vragen stelt teneinde meer duidelijkheid te bekomen over bepaalde aspecten van het asielrelaas en/of een verzoeker confronteert met bepaalde ongeloofwaardige elementen in het asielrelaas of tegenstrijdigheden, wil niet zeggen dat er sprake is van partijdigheid of vooringenomenheid. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt overigens niet dat u door eventuele kritische opmerkingen en/of vragen van de 'protection officer' niet meer in staat was uw relaas uiteen te zetten of zich enigszins geremd voelde. Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat de 'protection officer' tijdens het persoonlijk onderhoud optreedt als een beëdigd ambtenaar, wat bijkomende garanties inzake objectiviteit biedt. Hij/zij heeft trouwens geen enkel belang bij de aard van de beslissing die de Commissaris-generaal neemt, waardoor niet ingezien kan worden hoe deze ambtenaar in casu vooringenomen zou zijn geweest.

Kan hier tot slot nog aan toegevoegd worden dat noch u noch uw advocaat, die u tijdens dit onderhoud bijstond, op het einde van het onderhoud enige opmerking aangaande het verloop van uw persoonlijk onderhoud of over de vraagstelling hebben gemaakt (zie CGVS p. 24). Indien de omstandigheden tijdens het persoonlijk onderhoud dermate problematisch waren, kan verondersteld worden dat hierover tijdens, dan wel op het einde van het onderhoud, een opmerking over zou zijn gemaakt

De overige bemerkingen betroffen slechts enkele aanvullingen of correcties aangaande de schrijfwijze van namen, tijdsduur om van de ene naar de andere plaats te gaan, welke sport verzoeker met zijn vrienden speelde en betreffende een bedrag dat verzoeker betaalde maar bevatten geen zwaarwegende inhoudelijke wijzigingen ten aanzien van uw vluchtmotieven die een ander licht kunnen werpen op voorgaande bevindingen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker een schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM), van artikel 1, A van de Conventie van Genève van 28 juli 1951 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, van de artikelen 48/3 tot 48/7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel, het voorzichtigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Verzoeker betoogt dat de omstandigheden van het persoonlijke onderhoud op het CGVS op verschillende punten gebrekkig waren omdat het met een uur vertraging begon, de protection officer voortdurend geïrriteerd leek en hem voortdurend onderbrak en omdat het moeizaam verliep om de tolk te kunnen begrijpen. Hij meent dat de notities van het persoonlijk onderhoud niet volledig objectief zijn omdat ze door de protection officer zelf worden getypt. Hij voert verder aan dat hij in het ongewisse blijft over de reden waarom een bepaald stuk van het persoonlijk onderhoud in het Arabisch verliep en stelt dat hij zijn raadvrouw had toevertrouwd dat dit hem volledig had gedestabiliseerd. Verzoeker voert tenslotte aan dat hij Kurmanji spreekt en moeilijkheden had om de Badini-tolk perfect te begrijpen tijdens het persoonlijk onderhoud, wat hij ook meermaals zou hebben aangegeven.

M.b.t. zijn verblijf in Qabusiya tot 3 augustus 2014 wijst hij erop dat zijn identiteitskaart werd afgeleverd in Sinjar op 3 mei 2013, waardoor zijn aanwezigheid in Qabusiya aangetoond wordt van 4 mei 2013 tot 2 augustus 2014. Hij meent dat hij de kans niet heeft gekregen om aan te tonen dat hij wel degelijk in Qabusiya heeft verbleven tussen 4 mei 2013 en 2 augustus 2014. Zijn verklaringen werden verder verkeerd geïnterpreteerd nu hij wel degelijk wist dat er terroristen aanwezig waren in de regio en dat het loutere feit dat hij hierbij geen naam kon plaatsen, er niet aan in de weg staat dat hij wel degelijk op de hoogte was van de aanwezigheid van IS. Zelfs indien hij niet voldoende kan aantonen dat hij in dat bepaalde jaar in Qabusiya verbleef, verantwoordt dit niet dat er geen analyse werd gevoerd op basis van zijn afkomst en verblijf.

Hij legt uit dat F. hem eraan herinnerde zijn identiteitsdocumenten thuis te gaan halen en dat de afstand tussen de winkel waar hij werkte en zijn gezinswoning verklaart waarom hij niet dezelfde chaos ondervond als zijn gezin, dat snel diende te vluchten.

Vervolgens verwijt verzoeker de commissaris-generaal een gebrek aan cultureel inzicht en contextbewustzijn. Omdat hij in het begin van zijn vlucht nog minderjarig was en ook angstig was, zou hij geen officiële stappen gezet hebben om zijn gezinsleden op te sporen. Bovendien gaf hij aan dat hij in Turkije deel uitmaakte van afgezonderde bevolgingsgroepen waardoor zijn contacten met de lokale Turkse bevolking werd bemoeilijkt. Omdat hij in Turkije illegaal leefde, onvoldoende werd betaald en moest vechten om te overleven, leefde hij er in moeilijke omstandigheden. Hij voegt toe dat hij zich in Istanbul naar het bureau voor Vreemdelingen heeft gegeven, wat een centralisatiepunt is voor verschillende internationale organisaties in de hoop om zijn gezin te vinden. Hij benadrukt dat hij wel degelijk verklaard heeft dat hij voortdurend op zoek is gegaan naar zijn gezin, zich rondom heeft bevroegd, hulp kreeg van F. en zelfs iemand had betaald om hen te vinden. In België heeft hij zich gericht tot het Rode Kruis. Uit voorgaande blijkt dat hij, die als 15-jarige reeds zijn herkomstland is ontvlucht, heel wat pogingen ondernomen. Hij herhaalt dat de Bulgaarse autoriteiten zijn gsm hebben afgenomen waardoor hij alle foto's is verloren. Dat hij zijn hele gezin op zeer vroege leeftijd heeft verloren en hij zijn land moest verlaten omwille van een terroristische inval, zijn elementen die ongetwijfeld zeer ernstige psychologische sporen nalaten.

M.b.t. de subsidiaire beschermingsstatus is hij van mening dat zijn regio zich bevindt in een uitzonderlijke situatie van willekeurig geweld en dat zijn loutere aanwezigheid op het grondgebied een gevaar vormt voor zijn leven, persoon en integriteit. Hij preciseert dat er momenteel in Bagdad sprake is van een dermate hoge graad van willekeurig geweld, gezien het grote aantal aanvallen die in de afgelopen maanden plaatsvonden en dat de veiligheidssituatie in de regio van Sinjar tot Dohuk sinds 2019-2020 verslechterd is. Verwijzend naar algemene rapporten besluit hij dat de situatie er veel minder rooskleurig uitziet dan dat de commissaris-generaal laat uitschijnen.

3. Nieuwe stukken

3.1. Op 29 juli 2022 maakt de commissaris-generaal een nota "*verzoek tot behandeling via een louter schriftelijke procedure*" over.

3.2. Op 20 augustus 2022 laat verzoeker zijn bezwaar weten tegen de behandeling via een louter schriftelijke procedure op grond van artikel 39/73 §2 van de Vreemdelingenwet.

4. Onderzoek van de gegrondheid van het beroep

4.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om *“een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie”* te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staaft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

4.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

4.3.1. Het vlucht- en asielrelaas van verzoeker kan als volgt worden samengevat. Verzoeker is zijn herkomstland ontvlucht midden 2014 omwille van een inval van IS in zijn dorp. Hij kan er tot op heden

niet naar terugkeren omdat hij er niemand meer heeft, de regio onveilig is en omdat hij vreest gerekruteerd of vermoord te worden door Hashd al-Shaabi, de Peshmerga's, het Iraakse leger of de PKK.

Middels de bestreden beslissing wijst de commissaris-generaal vooreerst op het belang van de medewerkingsplicht in hoofde van een verzoeker om internationale bescherming. De commissaris-generaal preciseert hierbij dat verzoekers Iraakse nationaliteit en oorspronkelijke afkomst uit Qabusiya niet worden betwist, maar dat het aan verzoeker ook toekomt om duidelijkheid te verschaffen over zijn eerdere verblijfplaats(en). Enerzijds is het van belang om alle eerdere verblijfplaats(en) voor verzoekers beweerde vertrek uit Irak en de omstandigheden waarin hij er verbleven heeft mee te delen omdat uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict in Irak regionaal significant verschillend is. Anderzijds is het aantonen van de plaatsen van eerder verblijf voor verzoekers komst naar België ook cruciaal voor de beoordeling van de nood aan internationale bescherming omdat het bij een jarenlange verblijf in het buitenland, wat verzoeker *in casu* beweert, niet uit te sluiten valt dat de verzoeker reeds in een derde land reële bescherming geniet of dat land als een veilig derde land kan beschouwd worden waardoor de noodzaak aan en het recht op een internationale beschermingsstatus in België komen te vervallen.

Dat verzoeker niet voldaan heeft aan deze plicht tot medewerking wordt onderbouwd met volgende vaststellingen.

(i) Er kunnen ernstige vragen worden gesteld bij verzoekers beweerde verblijf in en chaotische vlucht uit Qabusiya op 3 augustus 2014 alsook bij het beweerde verlies van zijn familie gelet op (a) het ontbreken van enig tastbaar en overtuigend begin van bewijs ter staving van zijn verblijf in Qabusiya tot 3 augustus 2014; (b) verzoekers ongeloofwaardige verklaring dat hij voor de dag van zijn vlucht uit zijn dorp nooit iets over IS zou hebben gehoord, terwijl uit de beschikbare informatie blijkt dat de nabij gelegen stad Mosul reeds begin juni 2014 door IS werd ingenomen en op 27 juli 2014 een bijeenkomst tussen IS-figuren en soennitische stamleiders plaatsvond in zijn dorp; en (c) verzoeker ongeloofwaardige verklaringen aflegt over de omstandigheden waarin hij zijn dorp ontvluchtte en zijn familie kwijtspeelde. De commissaris-generaal voegt hierbij toe dat zelfs indien het zou vaststaan dat verzoeker zijn dorp op 3 augustus 2014 heeft verlaten omwille van de opkomst van IS, *quod non*, dit geenszins volstaat om in zijn hoofde te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging.

(ii) De door verzoeker ingeroepen feiten, met name de inval van IS begin augustus 2014, zijn in 2022 niet langer actueel, waardoor zelfs indien verzoeker zijn dorp in 2014 zou hebben moeten verlaten omwille van de inval van IS, dit niet weerhouden kan worden om anno 2022 te besluiten tot een nood aan internationale bescherming te meer nu de Ninewa-regio, waartoe verzoekers dorp behoort, na een grootschalig offensief bevrijd werd en IS er territoriaal werd verslagen.

(iii) De commissaris-generaal hecht geen geloof aan verzoekers bewering dat hij sinds zijn beweerde vlucht uit Irak begin augustus 2014 compleet in het ongewisse is wat betreft zijn familie en hun verblijfplaats, gelet op de weinig doorgedreven pogingen om ook maar iets over zijn 'verdwenen' familie (te proberen) te weten te komen. Deze vaststelling onderbouwt de commissaris-generaal als volgt: (a) verzoeker verklaart weliswaar dat hij 9 jaar lang en tot op heden overal gezocht heeft en nog zoekt, maar komt niet verder dan te verklaren dat hij rondgevraagd heeft bij andere vluchtelingen of kennissen, zonder dat hij zich zelf heeft geïnformeerd; (b) zijn verantwoording hiervoor, dat Turken niet houden van Koerden, overtuigt niet nu dit slechts een blote bewering betreft die geen steek houdt gelet op het enorme aantal vluchtelingen, waaronder veel Koerden, dat in Turkije verblijft; (c) nu verzoeker laat uitschijnen dat hij de Turkse taal machtig is, wordt enige rechtvaardiging voor zijn nalatigheid om zich te gaan informeren tijdens zijn verblijf in Turkije verder onderuit gehaald; (d) verzoeker heeft ook de daaropvolgende jaren, na zijn verblijf bij F., nooit geprobeerd via opvangcentra dan wel vluchtelingenorganisaties om enig nieuws te krijgen en F. zou zelf zich bovendien enkel hebben geïnformeerd bij de Koerden in de regio; (e) verzoekers bewering, dat hij wegens zijn minderjarigheid in Turkije geen pogingen kon ondernemen om zijn familie te vinden, houdt geen steek nu hij enerzijds opgevangen werd door een Turkse christen, S. die hij vertrouwde en anderzijds hij reeds de leeftijd had bereikt van 22 jaar op het moment dat hij Turkije verliet. De commissaris-generaal voegt hierbij toe dat het maar weinig kan overtuigen dat verzoeker geen contact meer heeft met F. en S. en zijn gezin; (f) dat verzoeker dan een afspraak maakte met het Rode Kruis in België in het kader van een 'tracing' aanvraag betreffende zijn familie kan volgens de commissaris-generaal geen ander licht werpen op voorgaande vaststellingen.

(iv) De commissaris-generaal oordeelt dat verzoeker zijn beweerde jarenlange verblijf in Turkije niet aantoonbaar gelet op (a) het ontbreken van enig tastbaar en overtuigend begin van bewijs ter staving hiervan; (b) het niet geloofwaardig is dat verzoeker totaal geen mogelijkheid meer zou hebben om contact op te nemen met F. en/of S. en zijn gezin, zelfs als zou zijn gsm zijn afgenomen; (c) zijn verwijzing naar de kennis van de taal evenmin volstaat nu een taal eender waar kan worden

aangeleerd, niet enkel door het verblijf in het land zelf en (d) het feit dat hij niet in staat bleek te zijn de Turkse munteenheid te benoemen.

4.3.2. Waar verzoeker meent dat de omstandigheden van het persoonlijk onderhoud gebrekkig waren, kan de Raad hem geen gelijk geven.

Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt vooreerst dat de tolk en verzoeker elkaar volkomen begrepen en verzoeker er wel degelijk in slaagde zijn asielmotieven uiteen te zetten zodat er geen gegronde reden is om aan te nemen dat het onderhoud moeizaam zou zijn verlopen. Meer nog, op geen enkel moment heeft verzoeker aangegeven dat hij de tolk niet zou begrijpen, in tegenstelling tot wat hij laat uitschijnen in zijn verzoekschrift. Waar hij de protection officer verwijt hem onderbroken te hebben, stelt de Raad vast dat dit telkens gebeurde omdat de protection officer niet kon volgen met het noteren van de verzoekers verklaringen (CGVS verhoor, p. 9: VIB blijft praten "*meneer, wacht even, ik kan niet volgen. Ok, vertel maar verder*"; p. 17: "*wacht even meneer, ik heb gewoon geen tijd om alles te noteren. Ok*"). Dat de protection officer meermaals aandrang op duidelijkheid en nauwkeurigheid en hierbij de vragen opnieuw stelde, desgevallend anders in andere bewoordingen (CGVS verhoor, p. 5-6; 13-16, 18-20 en 22), enkel en alleen met het oog op het bekomen van een concreet antwoord, kan de protection officer niet kwalijk worden genomen. Dat de protection officer zijn vragen herhaalt of op bepaalde zaken doorvraagt indien geen voldoende informatie wordt gegeven door de verzoeker om internationale bescherming is wel degelijk noodzakelijk teneinde inzicht te krijgen in de asielmotieven op grond waarvan de commissaris-generaal moet overgaan tot het nemen van een beslissing.

Verzoeker laat verder na om de nochtans ernstige aantijging, dat de protection officer niet volledig objectief is, te onderbouwen. Hij brengt geen concrete gegevens aan waaruit blijkt dat het CGVS bevooroordeeld zou zijn geweest of dat zijn verzoek om internationale bescherming niet eerlijk zou zijn behandeld. Uit de stukken van het dossier en de bestreden beslissing kan evenmin enige vooringenomenheid of enig gebrek aan objectiviteit worden afgeleid. Bovendien zijn de ambtenaren van het CGVS onpartijdig en hebben deze geen persoonlijk belang bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van de verzoeker om internationale bescherming. Als dusdanig bieden zij wel degelijk de nodige garanties inzake objectiviteit. Verzoeker toont het tegendeel niet aan.

Vervolgens stelt de Raad vast dat uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat de protection officer niet zomaar overging tot de beslissing om de tolk van het Badini naar het Arabisch te laten vertalen. Immers, verzoeker werd voorafgaandelijk de vraag gesteld in welke talen hij onderwijs kreeg, waarop hij antwoordde Koerdisch, Arabisch en Engels. De protection officer pikte hierop in met de vraag of een stukje van het gehoor in het Arabisch kan gehouden worden, waarop verzoeker antwoordde "*Ok, geen probleem*" (CGVS verhoor, p. 4). Vooraleer ook effectief overgegaan werd naar de Arabische taal, kondigde de protection officer dit ook aan en werd verzoeker nogmaals gevraagd of dit in orde is, waarop hij bevestigend antwoordde (CGVS verhoor, p. 5). Verzoeker was vervolgens in staat de hem gestelde vragen in de Arabische taal te beantwoorden en gaf op geen enkel moment aan dat hij de tolk niet meer begreep. Na enkele vragen zonder problemen te hebben beantwoord, liep het onderhoud opnieuw verder in het Badini (CGVS verhoor p. 6). De Raad ontwaart geen enkele elementen uit de notities van het persoonlijk onderhoud waaruit blijkt dat verzoeker op een bepaald moment niet meer in staat zou zijn geweest om de hem gestelde vragen te beantwoorden en zijn relaas uiteen te zetten. Hij toont dit evenmin aan doorheen zijn verzoekschrift.

De Raad benadrukt dat verzoeker bij aanvang van het persoonlijk onderhoud gevraagd werd of hij de tolk zonder problemen begrijpt, waarop hij bevestigend antwoordde (CGVS verhoor, p. 3). Ook op het einde van het persoonlijk onderhoud verklaarde verzoeker dat hij alle vragen en de tolk heeft begrepen. (CGVS verhoor, p. 23). Daarnaast gaf verzoekers raadsman na afloop van het onderhoud geen bijkomende opmerkingen (CGSV verhoor p. 24). De Raad herhaalt dat verzoeker noch zijn raadsman op enig moment melding hebben gemaakt van problemen inzake de communicatie of vertaling en dat de raadsman hier evenmin iets over vermeldde in de opmerkingen bij de notities van het persoonlijk onderhoud, overgemaakt bij e-mail van 8 maart 2022. Het is weinig ernstig dat verzoeker, ondanks voorgaande vaststellingen, pas in het verzoekschrift en pas nadat hij geconfronteerd werd met de bestreden beslissing, opmerkt dat er vertaalproblemen waren, terwijl het nochtans zijn verantwoordelijkheid is om dit tijdig te signaleren en eventuele fouten met de nodige precisie aan te duiden en te corrigeren. Verzoekers *post factum*-kritiek is dan ook niet ernstig, te meer nu hij in zijn verzoekschrift herhaalt wat hij reeds kenbaar heeft gemaakt middels de voormelde mail van 8 maart 2022, waaromtrent overigens door de commissaris-generaal op pertinente en draagkrachtige wijze gemotiveerd werd als volgt: "*Wat betreft de opmerkingen aangaande de omstandigheden van het*

gehoor, i.c. de omstandigheden waren niet gepast, de sfeer was erg gespannen, nu werd voortdurend onderbroken, ook door de tolk, u kreeg daarna niet de mogelijkheid uw antwoord te vervolledigen en de 'protection officer' gaf een vooringenomen indruk en stelde al uw verklaringen in vraag, dient vooreerst opgemerkt te worden dat er op geen enkele wijze in concreto toegelicht wordt welke antwoorden u niet zou hebben kunnen vervolledigen, waar en wanneer u voortdurend werd onderbroken, of uit welke gegevens kan blijken dat de sfeer gespannen was. Wat betreft de opmerking als zou de 'protection officer' tijdens uw persoonlijk onderhoud een vooringenomen indruk hebben gegeven, dient vastgesteld te worden dat dit geenszins blijkt uit de notities van het persoonlijk onderhoud. Dat men tijdens het persoonlijk onderhoud bepaalde kritische vragen stelt teneinde meer duidelijkheid te bekomen over bepaalde aspecten van het asielrelaas en/of een verzoeker confronteert met bepaalde ongeloofwaardige elementen in het asielrelaas of tegenstrijdigheden, wil niet zeggen dat er sprake is van partijdigheid of vooringenomenheid. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt overigens niet dat u door eventuele kritische opmerkingen en/of vragen van de 'protection officer' niet meer in staat was uw relaas uiteen te zetten of zich enigszins geremd voelde.

Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat de 'protection officer' tijdens het persoonlijk onderhoud optreedt als een beëdigd ambtenaar, wat bijkomende garanties inzake objectiviteit biedt. Hij/zij heeft trouwens geen enkel belang bij de aard van de beslissing die de Commissaris-generaal neemt, waardoor niet ingezien kan worden hoe deze ambtenaar in casu vooringenomen zou zijn geweest.

Kan hier tot slot nog aan toegevoegd worden dat noch u noch uw advocaat, die u tijdens dit onderhoud bijstond, op het einde van het onderhoud enige opmerking aangaande het verloop van uw persoonlijk onderhoud of over de vraagstelling hebben gemaakt (zie CGVS p. 24). Indien de omstandigheden tijdens het persoonlijk onderhoud dermate problematisch waren, kan verondersteld worden dat hierover tijdens, dan wel op het einde van het onderhoud, een opmerking over zou zijn gemaakt" Door in het verzoekschrift datgene te herhalen wat hij reeds kenbaar maakte in zijn mail van 8 maart 2022, is hij niet in staat voorgaande motieven te ontcrachten.

4.3.3. De Raad verwijst vervolgens naar wat wordt uiteengezet onder punt 4.2., namelijk dat de medewerkingsplicht in hoofde van verzoeker, die zijn oorsprong vindt in artikel 13 van voormelde richtlijn 2013/32/EU "verplichtingen van verzoeker", inhoudt dat de verzoeker samenwerkt met de bevoegde autoriteiten om de relevante elementen ter staving van zijn verzoek vast te stellen.

Deze elementen, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, omvatten "onder meer de verklaringen van de verzoeker en alle documentatie of stukken in zijn bezit met betrekking tot zijn identiteit, nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van de relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, reisroutes, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient" (eigen onderlijning).

Van een verzoeker om internationale bescherming mag redelijkerwijs verwacht worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van bij het begin in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (zie ook UNHCR, "Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees", 205). Een verzoeker om internationale bescherming heeft de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over het verzoek om internationale bescherming. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoeker dat hij zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas en dat hij, waar mogelijk, documenten voorlegt met betrekking tot zijn identiteit en nationaliteit, zijn landen en plaatsen van eerder verblijf, zijn reisroute en reisdocumenten. Het is immers binnen het kader van deze fundamentele gegevens dat een asielrelaas op zijn intrinsieke merites kan beoordeeld worden en het land of de landen die geacht worden bescherming te (kunnen) bieden, kunnen bepaald worden.

De juridische en materiële situatie van de verzoeker om internationale bescherming kan dit echter moeilijk maken. Omwille van deze moeilijkheid om sluitend bewijs voor te leggen, zal verzoeker, wiens Iraakse nationaliteit niet wordt betwist, zijn werkelijke regio van herkomst en de landen van eerder verblijf moeten aantonen louter op basis van zijn verklaringen, eventueel onderbouwd door andere stukken.

Het komt de commissaris-generaal en bijgevolg ook de Raad toe te beoordelen of uit deze verklaringen redelijkerwijs kan worden afgeleid dat de verzoeker om internationale bescherming zijn nationaliteit,

werkelijke regio van herkomst en verblijf in andere landen voldoende aantoon. Indien de commissaris-generaal of de Raad van oordeel zijn dat dit niet het geval is en dat het onderzoek van het verzoek ten aanzien van een ander land dan wel een andere regio moet gebeuren, komt het hen toe dit land/deze regio te bepalen door de overwegingen in rechte en/of in feite die hen tot een dergelijke conclusie leiden adequaat uiteen te zetten. Indien de commissaris-generaal of de Raad van oordeel zijn dat dit land/deze regio niet kan worden bepaald, omwille van de houding van de verzoeker om internationale bescherming of om elke andere reden, en ze dus onmogelijk kunnen overgaan tot een onderzoek van de gegrondheid van het verzoek om internationale bescherming, is het eveneens hun plicht om de redenen die hen tot een dergelijke conclusie leiden adequaat uiteen te zetten.

Bij de beoordeling van deze redenen houdt de Raad bij de uitoefening van zijn bevoegdheid in volle rechtsmacht rekening met het aangehouden profiel van de verzoeker. De Raad onderzoekt, naast de vraag of deze redenen feitelijk juist zijn en steun vinden in hetgeen waarop hij in rechte vermag acht te slaan, of deze correct zijn beoordeeld door de commissaris-generaal en of hij op grond daarvan en al naargelang het geval, al dan niet aangevuld met de voor de besluitvorming relevante gegevens waarop hij in het raam van de uitoefening van zijn bevoegdheid in volle rechtsmacht in rechte vermag acht te slaan, kan beslissen. Deze beoordeling van de feitelijke kennis geschiedt *in concreto*. In de eerste plaats wordt rekening gehouden met de kennis ter zake in hoofde van de verzoeker van feitelijke gegevens die behoren tot diens persoonlijk leven en onmiddellijke leefomgeving. Naargelang de aard van het voorgehouden profiel, kan ook rekening worden gehouden met de feitelijke kennis van de ruimere leefomgeving, waarbij deze kennis in hoofde van de verzoeker uiteraard minder doorslaggevend is en er alleszins niet kan toe leiden dat de onwetendheid inzake feitelijke gegevens binnen het persoonlijk leven en de onmiddellijke leefomgeving die de beoordeling het meest bepalen, buiten beschouwing wordt gelaten.

Indien de verzoeker verklaringen aflegt waaruit moet worden geconcludeerd dat hij niet aannemelijk maakt afkomstig te zijn uit de regio die hij voorhoudt te zijn ontvlucht en waar hij de bron van zijn vrees situeert, maakt hij door zijn eigen toedoen elk onderzoek en correcte beoordeling van zijn eventuele nood aan internationale bescherming onmogelijk.

Verzoeker legt ter staving van zijn verblijf in Qabusiya tot 3 augustus 2014 slechts een identiteitskaart voor die werd uitgereikt in Sinjar op 3 mei 2013 (AD CGVS, documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 1). De commissaris-generaal stelt vast dat voormeld document, dat afgeleverd werd in 2013, op zich geen bewijs vormt van verzoekers voorgehouden verblijf in Qabusiya na 3 mei 2013 en van zijn vlucht op 3 augustus 2014. Nu voormeld identiteitsdocument niet kan volstaan om verzoekers voorgehouden verblijf in Qabusiya tot op het moment van zijn vermeende vertrek op 3 augustus 2014 en waarachtigheid en de gegrondheid van het vluchtrelaas en de voorgehouden vervolgingsfeiten vast te stellen, moet worden nagegaan of verzoekers verklaringen voldoende coherent, volledig, doorleefd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat zijn voorgehouden verblijf in Qabusiya tot 3 augustus 2014, in het licht van de relevante informatie in verband met het land van herkomst en in samenhang met voorgelegde documenten, geloofwaardig kan worden geacht. Hetzelfde geldt voor wat betreft verzoekers vermeende zes jaar durende verblijf in Turkije gelet op het gegeven dat hij niet in staat was dienaangaande enig document neer te leggen (CGVS verhoor, p. 20).

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt aldus ten eerste dat de commissaris-generaal geen geloof hecht aan verzoekers verklaringen over zijn verblijf in Qabusiya tot aan zijn vertrek op 3 augustus 2014 omdat hij geen tastbaar en overtuigend begin van bewijs neerlegt ter staving van zijn verblijf in Qabusiya tot 3 augustus 2014, hij ongeloofwaardige verklaringen aflegt i.v.m. de aanwezigheid van IS en over de omstandigheden waarin hij zijn dorp ontvluchtte en zijn familie kwijtspeelde. Ten tweede hecht de commissaris-generaal geen geloof aan verzoekers zes jaar durend verblijf in Turkije omdat hij ook dienaangaande geen enkel tastbaar en overtuigend begin van bewijs neerlegt, het niet geloofwaardig is dat verzoeker totaal geen mogelijkheid meer zou hebben om contact te nemen van F. en/of S. en zijn gezin, zelfs als zou zijn gsm zijn afgenomen, zijn kennis van de taal niet volstaat en hij niet in staat bleek te zijn de Turkse munteenheid te benoemen.

Na lezing van het administratief dossier oordeelt de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat verzoeker, ook al wordt niet getwijfeld aan zijn Iraakse nationaliteit en aan het feit dat zijn identiteitskaart afgegeven werd op 3 mei 2013 in Sinjar, de omstandigheden, waarin hij zijn dorp zou zijn ontvlucht in 2014, niet aannemelijk maakt evenmin als zijn zes jaar durend verblijf in Turkije, alvorens naar België te reizen.

Zo stelt de Raad vast dat van verzoeker die, op het moment dat hij zijn dorp is ontvlucht, de leeftijd had van 15 jaar, toch kan worden verwacht dat hij een minimum aan kennis bezit over de algemene situatie die er op dat moment in zijn regio heerste, te meer nu hij blijkens zijn verklaringen tewerkgesteld was in een winkeltje waar hij groenten, water en koekjes verkocht (CGVS verhoor, p. 4) en hij aldus, gelet op de aard van zijn tewerkstelling niet onwetend kon zijn van wat er zich buiten afspeelde. Dat hij in die omstandigheden nog nooit iets zou hebben vernomen van bijeenkomsten van IS in zijn dorp, hoewel hij bovendien uitdrukkelijk verklaarde dat zijn vader het nieuws volgde (CGVS verhoor, p. 9), komt weinig geloofwaardig over.

Indien zou worden aangenomen dat verzoeker – daargelaten de vraag in welke omstandigheden – zijn dorp en vervolgens ook zijn herkomstland op 3 augustus 2014 heeft verlaten, stelt de Raad in navolging van de commissaris-generaal vast dat verzoeker tekort schiet aan zijn medewerkingsplicht, nu hij geen zicht biedt op de omstandigheden waarin hij leefde tijdens zijn vermeende jarenlange verblijf in het buitenland. De Raad blijft bijgevolg in het ongewisse blijft over waar verzoeker vóór zijn komst naar België leefde, onder welke omstandigheden en met wie en om welke redenen hij zijn plaatsen van eerder verblijf heeft verlaten. De Raad hecht op grond van de uiteenzetting die volgt geen geloof aan verzoekers bewering dat hij tijdens zijn vlucht zijn familie is verloren en dat hij vervolgens gedurende 6 jaren alleen in Turkije heeft verbleven alvorens naar Europa en naar België te reizen. Nu verzoeker zelf beweert zich zes jaar te hebben opgehouden buiten zijn herkomstland en hieromtrent geen duidelijke verklaringen kan bieden evenmin gestaafd door enige documenten, is het niet ondenkbaar dat verzoeker elders reeds bescherming heeft gevonden.

Aangaande verzoekers jarenlange verblijf in Turkije stelt de Raad vast wat volgt. Verzoeker is niet in staat enige documenten bij te brengen met betrekking op dit zeer lange beweerde verblijf, wat reeds de nodige vraagtekens doet oproepen bij de waarachtigheid ervan. Dat verzoeker wel foto's op zijn gsm had van zijn verblijf in Turkije, maar dat zijn gsm werd afgenomen in Bulgarije (CGVS verhoor, p. 20), betreft niet meer dan een loutere bewering die door de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht omschreven wordt als stereotiep. Dat verzoeker geen enkele contactgegevens meer zou hebben van de personen bij wie hij verbleef in Turkije (CGVS verhoor, p. 21) ondermijnt op ernstige wijze zijn vermeende langdurige verblijf aldaar. Daarnaast merkt de Raad op dat verzoeker, gevraagd tijdens het persoonlijk onderhoud, waarom hij na zes jaar besloten had om uit Turkije te vertrekken, niet verder kwam dan in algemene termen te stellen dat hij er geen documenten had, niet overal naartoe kon en hij niet zijn hele leven in het zwart kon werken (CGVS verhoor, p. 21), wat wederom geenszins voldoende is om zijn vermeende verblijf aldaar aannemelijk te maken. Nu verzoeker verklaarde dat hij genoeg geld ingezameld had voor zijn vertrek naar Europa (CGVS verhoor, p. 21) is het des te merkwaardiger dat hij niet in staat is om de munteenheid van Turkije te benoemen, wat de geloofwaardigheid van zijn vermeende langdurige verblijf aldaar finaal onderuit haalt. De volgende motieven van de commissaris-generaal dienaangaande zijn pertinent en draagkrachtig en worden door de Raad tot de zijne gemaakt: *“Dat u voorts, zoals u beweert, jarenlang in Turkije verbleef, is overigens ook geenszins aangetoond. U kan vooreerst geen enkel tastbaar en overtuigend begin van bewijs voorleggen ter staving van uw jarenlange verblijf ginds. U had wel foto's op uw gsm maar deze werd afgenomen door de politie in Bulgarije (zie CGVS p. 13 en 20). Zoals reeds opgemerkt kan u deze loutere bewering niet staven. Bovendien is uw verklaring dermate stereotiep en kan deze niet zomaar aangenomen worden. Hierboven werd overigens ook reeds opgemerkt dat het niet geloofwaardig is dat u, ingeval uw relaas de waarheid betreft, totaal geen mogelijkheid meer zou hebben om contact te nemen met F. en/of S. en zijn gezin, zelfs als zou uw gsm zijn afgenomen. Dat u bijgevolg geen enkele mogelijkheid zou hebben om alsnog enig tastbaar begin van bewijs aangaande uw verblijf in Turkije te verkrijgen en voor te leggen, snijdt geen hout. Dat u verwees naar ‘de taal’ als bewijs van uw jarenlang verblijf in Turkije (zie supra + CGVS p. 20), volstaat ook niet. Een taal kan immers eender waar worden aangeleerd, niet enkel door een verblijf in het land zelf. Tot slot, doch ook wel zeer opmerkelijk, is de vaststelling dat u niet in staat bleek de Turkse munteenheid te benoemen (zie CGVS p. 19). Van iemand die, zoals u beweert, jarenlang woonde en werkte in Turkije kan logischerwijs verondersteld worden dat hij wel degelijk zou kunnen aangeven wat de nationale munt is.”* In het verzoekschrift brengt verzoeker geen enkel verweer aan tegen voormelde motieven en evenmin tegen de vaststelling dat geen geloof kan worden gehecht aan zijn 6-jarig durend verblijf in Turkije.

Vervolgens treedt de Raad de commissaris-generaal bij inzake de beoordeling dat de omstandigheden waarin verzoeker zijn dorp in 2014 zou zijn ontvlucht en het gegeven dat hij zijn familie sedert dat moment nooit meer heeft gezien, niet geloofwaardig zijn.

De pertinente motieven dienaangaande worden integraal overgenomen door de Raad: *“Moet hier bijkomend nog worden opgemerkt dat het gegeven dat u mogelijks wel degelijk in augustus 2014 uw dorp moest ontvluchten omwille van IS geenszins een ander licht kan werpen op voorgaande bevinding dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw bewering tijdens deze vlucht uw familie te zijn verloren en tot op heden geen weet te hebben van hun lot en verblijfplaats. Dat u bijgevolg jarenlang alleen in Turkije verbleef kan dan evenmin worden aangenomen. Zulks blijkt ook eens te meer uit onderstaande. Dient hier allereerst te worden gewezen op uw weinig doorgedreven pogingen om ook maar iets over uw ‘verdwenen’ familie (te proberen) te weten te komen. U verklaart dat u 9 jaar lang, tot op heden, overal gezocht en nagevraagd heeft maar geen nieuws kreeg van uw familie. Echter, verder doorggevraagd naar wat u zoal allemaal heeft geprobeerd blijkt dat uw pogingen zich beperkten tot het rondvragen bij andere vluchtelingen of kennissen. Zelf vroeg u tijdens jullie vlucht aan mensen onderweg of ze iets gehoord hadden van uw broer of vader (zie CGVS p. 16). Gedurende de eerste 5 à 6 maanden dat u na jullie aankomst in Turkije bij F. woonde, informeerde hij dan via zijn kennissen en vrienden, i.c. Koerdische Turken, of ze vluchtelingen kenden met de namen van uw familieleden (zie CGVS p. 17). Ondanks uw verklaringen dat er daar vluchtelingenkampen waren, bent u noch F. ginds, dan wel bij andere organisaties, gaan informeren naar uw familie (zie CGVS p. 17). Zelf durfde u niet te gaan informeren, dit omdat ‘Turken niet houden van Koerden’, zo stelde u. U merkte nog op dat u de taal niet sprak, u uw weg niet kende en u geen telefoon had (zie CGVS p. 17). Nog steeds gelet op uw jonge leeftijd in de maanden dat u bij F. verbleef, kan nog worden aangenomen dat u zelf niet durfde langs te gaan bij de vluchtelingenkampen of organisaties om u te informeren. U dan gevraagd naar de mogelijkheid om via F. bij die organisaties of kampen te informeren, stelde u vaagweg dat geen enkele Koerd durft te gaan informeren naar zijn familie bij de Turken (zie CGVS p. 17). Het mag duidelijk zijn dat dit antwoord - een blote bewering overigens - totaal geen steek houdt. Gelet op het enorme aantal vluchtelingen - waaronder ook vele Koerden - dat in de periode dat u er ook zou verbleven hebben, en dit tot op heden, in Turkije verblijft zijn er immers verschillende nationale en internationale organisaties in het land aanwezig die zich inzetten voor de vluchtelingen. Dat u noch F. dan de moeite zou gedaan hebben om bij die organisaties te gaan informeren, dit desnoods niet zelf maar via de Turks-Koerdische kennissen die F. er blijkbaar had, is volstrekt onaannemelijk ingeval van een waarachtig relaas. Uw stelling dat de Koerdische Turken die jullie leerden kennen hun taal niet durfden spreken en niets durfden doen (zie CGVS p. 17), is niet ernstig. Dat geen van de Turkse Koerden die jullie leerden kennen bovendien in staat zou geweest zijn om zich in het Turks uit te drukken kan ook maar moeilijk aangenomen worden. Daarenboven haalde u zelf aan dat jullie zich in Turkije voordeden als Arabieren (zie CGVS p. 17). Waarom het dan aldus niet mogelijk was om als ‘Arabier’ te gaan informeren kan ook niet worden ingezien. Dat uw kennis van het Arabisch ‘niet oké is’ (zie CGVS p. 4) kan geenszins verklaren waarom F. dan niet de mogelijkheid had informatie te proberen inwinnen. Tot slot, doch niet in het minst, moet nog volgende worden opgemerkt. U gevraagd of u bewijzen heeft betreffende uw jarenlange verblijf in Turkije, antwoordde u ‘Ja, de taal’ (zie CGVS p. 20). Hiermee laat u aldus uitschijnen dat u de Turkse taal machtig bent waardoor uw aangehaalde argumenten ter rechtvaardiging voor uw nalatigheid u ook maar ergens te gaan informeren compleet onderuit gehaald worden. Het mag duidelijk zijn dat u geen enkel overtuigend element kan aanbrengen om jullie complete nalatigheid via deze voor de hand liggende piste mogelijks enig nieuws over uw familie te verkrijgen, kan vergoelijken. Ook in de daaropvolgende jaren, wanneer u niet langer bij F. verbleef, blijkt u nooit te hebben geprobeerd via opvangcentra dan wel vluchtelingenorganisaties ook maar enig nieuws te verkrijgen. Zelf beperkte u zich weerom tot het rondvragen aan iedereen die u leerde kennen maar niemand wist iets. Voorts zou u éénmaal geld betaald hebben aan een Koerdische Turk die u leerde kennen. Hij bleek evenwel een oplichter en u hoorde nooit nog iets van hem (zie CGVS p. 19). Los van het feit dat u hier weerom niet verder komt dan het uiten van loutere beweringen, kan bezwaarlijk gesproken worden van doorgedreven pogingen om uw familie te vinden, minstens nieuws over hen te verkrijgen. U had in de jaren dat u in Istanbul verbleef wel ook nog contact met F.. U verklaarde dat hij ‘alles’ deed in de mate van het mogelijke om iets te weten te komen (zie CGVS p. 20). U hier dan om enige verduidelijking gevraagd, bleek ook hij niet meer te doen dan zich bij Koerden daar in de regio te informeren (zie CGVS p. 20). U verder opnieuw gevraagd of u zich in Istanbul ging informeren bij de internationale organisaties merkte u op dat u na uw aankomst daar nog minderjarig was, u kende niemand en durfde niet (zie CGVS p. 19). Waar dit argument aanvankelijk nog kan worden weerhouden, vervalt het evenwel in het licht van het volgende vaststellingen. Zo verklaarde u dat u in Istanbul tijdens uw zoektocht naar werk een Turkse christen, S., en zijn gezin leerde kennen. Ze deden alles voor u, zo stelt u. Ze gaven u werk, eten en ze gaven u een slaapplaats. U bleef uiteindelijk verschillende jaren, dit tot uw vertrek uit Turkije in oktober 2020, bij deze familie (zie CGVS p. 19). Via hen werd u op een gegeven moment de mogelijkheid aangereikt om u te informeren bij het Rode Kruis en UN. S. had een vriend wiens echtgenote werkzaam was voor of iemand kende die*

voor een organisatie werkte. Ze konden echter ook niets doen voor u (zie CGVS p. 17 en 19). Blijkt echter dat u ondanks de concrete mogelijkheid die u hier werd aangereikt weerom geen enkele poging ondernam om zelf bij die organisaties langs te gaan. Dit is volstrekt onlogisch indien u, zoals u beweert, al die tijd zonder nieuws over uw familie was en nu voor het eerst een duidelijke opportuniteit werd geboden om enige informatie te verkrijgen, dan wel een zoekactie op te starten. U om enige verduidelijking gevraagd, beperkt u zich weerom tot de stelling dat u bang was om er te gaan. U er dan op gewezen dat de kennissen van S. toch met u konden meegaan, beperkt u zich dan weer tot het nietszeggende antwoord 'het waren Koerden' (zie CGVS p. 20). Er verder nogmaals op gewezen dat zij u toch zelf wezen op de mogelijkheid u bij deze organisatie te informeren, komt u dan weer niet verder dan op te merken dat u niemand vertrouwde (zie CGVS p. 20). Nochtans verklaarde u voorheen uitdrukkelijk dat u wel wist dat u S. kon vertrouwen (zie CGVS p. 19). U draait in rondjes en probeert uw complete nalatigheid, minstens te proberen om enig nieuws over uw vermiste familie te verkrijgen te vergoelijken, maar slaagt hier duidelijk niet in. Er kan in alle redelijkheid verondersteld worden dat u, indien u effectief uw familie kwijtraakte en totaal onwetend was over hun lot, verblijfplaats, ea. de minste kans die u geboden werd om hen terug te vinden, dan toch minstens enig nieuws over hen te verkrijgen, met beide handen zou aangrijpen. Dat u bij uw aankomst in Istanbul nog minderjarig was, vermag hier geenszins een ander licht op te werpen. Moet bovendien nog worden opgemerkt dat u Turkije pas verliet in oktober 2020, op een moment dat u reeds 22 jaar was.

U heeft bovendien op heden geen enkel contact meer met F. en S. en zijn gezin. Uw gsm werd afgenomen door de Bulgaarse politie en u heeft hun contactgegevens niet meer (zie CGVS p. 13, 19, 20 en 21). Los van het feit dat dit opnieuw een loutere bewering betreft, kan het ook maar weinig overtuigen. Immers, indien uw relaas de waarheid betreft kan logischerwijs verondersteld worden dat u hun contactgegevens nog op een andere manier zou bijhouden, zeker gezien zij vanuit Turkije u mogelijks nog nieuws zouden kunnen bezorgen over uw familie, en u dus kost wat kost zou willen vermijden dat u hen niet meer kan contacteren.

Rekening houdende met voorgaande kan dan ook geen geloof worden gehecht aan uw bewering dat u sinds uw beweerde vlucht uit Irak begin augustus 2014 compleet in het ongewisse bent wat betreft uw familie en hun verblijfplaats." De Raad stelt vast dat verzoeker in het verzoekschrift evenmin enige duiding geeft over zijn langdurig verblijf in Turkije. Bovendien geeft hij in zijn verzoekschrift nog een uitleg die hoegenaamd geen steun vindt in de notities van het persoonlijk onderhoud, waar hij stelt dat hij zich in Istanbul naar het bureau voor Vreemdelingen heeft gegeven, wat een centralisatiepunt is voor verschillende internationale organisaties in de hoop om zijn gezin te vinden, terwijl hij bij het CGVS herhaaldelijk heeft verklaard dat hij niet durfde omdat hij minderjarig was en niemand kende, wat de vaststelling m.b.t. zijn ongeloofwaardig bevonden verblijf in Turkije enkel nog maar kracht bij zet. Door er verder nog op te wijzen dat hij tijdens zijn verhoor heeft aangegeven dat hij in Turkije deel uitmaakte van afgezonderde bevolkingsgroepen, hij er illegaal leefde en in bijzonder moeilijke omstandigheden leefde, beperkt hij zich wederom tot loutere beweringen, terwijl hij anderzijds tijdens het persoonlijk onderhoud aangaf dat hij in Turkije genoeg geld had verdiend om zijn vertrek te kunnen regelen (CGVS verhoor, p. 21). Verzoekers summiere betoog in het verzoekschrift is niet van die aard op de supra geciteerde motieven aan het wankelen te brengen.

De Raad benadrukt dat verzoeker doorheen zijn verzoekschrift niet verder komt dan het herhalen van zijn vluchtrelaas en het beklemtonen van de waarachtigheid ervan. Daarnaast beperkt hij zich tot het tegenspreken van de conclusies van de commissaris-generaal, het geven van *post factum*-verklaringen en het uiten van vergoelijkeningen, zonder hierbij concrete en objectieve elementen aan te voeren die toelaten de geloofwaardigheid van de omstandigheden waarin hij zijn dorp is ontvlucht, zijn jarenlange verblijf in Turkije en de omstandigheden waarin hij in Turkije is verbleven, te herstellen. Waar hij bovendien nog in zijn verzoekschrift toevoegt dat het gegeven dat hij zijn hele gezin op zeer vroege leeftijd is verloren en dat hij zijn land moest verlaten omwille van een terroristische inval, zeer ernstige psychologische sporen nalaat, kan de Raad slechts vaststellen dat verzoeker zijn loutere beweringen op geen enkele wijze onderbouwt.

4.3.4. Verzoeker meent dat zijn Iraakse nationaliteit en zijn verblijf in Qabusiya voldoende is om hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. De Raad kan hem hierin geen gelijk geven. Verzoeker gaat er immers eraan voorbij dat gelet op voorgaande uiteenzetting de commissaris-generaal op goede gronden heeft geoordeeld dat verzoeker het onmogelijk maakt om een zicht te krijgen op waar hij vóór zijn komst naar België leefde, onder welke omstandigheden, met wie hij er verbleef en om welke redenen hij zijn plaatsen van eerder verblijf verlaten heeft en hij bijgevolg niet aannemelijk maakt dat hij een nood aan internationale bescherming nodig heeft. De Raad benadrukt dat verzoeker hiervoor zelf de volledige verantwoordelijkheid draagt en dat hij door zijn houding het onderzoek onmogelijk maakt naar een eventuele gegronde vrees voor vervolging die hij mogelijk koestert, of een reëel risico op

ernstige schade dat hij mogelijk zou lopen. Door zijn gebrekkige medewerking verkeert de Raad immers in het ongewisse over waar verzoeker, wiens nationaliteit overigens zowel naar het oordeel van de commissaris-generaal als naar het oordeel van de Raad niet buiten twijfel vaststaat, voor zijn komst naar België leefde, onder welke omstandigheden en om welke redenen hij dit land verliet. Van verzoeker, die beweert gedurende 6 jaar in Turkije te hebben verbleven en hiervan geen enkel bewijsstuk kan voorleggen, kan redelijkerwijze verwacht worden dat hij hieromtrent geloofwaardige en consistente verklaringen kan afleggen, waartoe hij, zoals supra toegelicht, in gebreke is gebleven. Aan de vaststelling, dat er kan aangenomen worden dat verzoeker reeds in een derde land bescherming geniet, doet verzoeker geenszins afbreuk door er in het verzoekschrift op te wijzen dat zijn identiteitskaart werd afgeleverd in Sinjar op 3 mei 2013, dat hij de kans niet heeft gekregen om aan te tonen dat hij wel degelijk in Qabusiya heeft verbleven tussen 4 mei 2013 en 2 augustus 2014, dat hij wel degelijk wist dat er terroristen aanwezig waren in de regio, dat F. hem eraan herinnerd heeft om zijn identiteitsdocumenten thuis te gaan halen, dat de afstand tussen de winkel waar hij werkte en zijn gezinswoning kan verklaren waarom hij niet dezelfde chaos ondervond als zijn gezin, dat hij snel diende te vluchten en dat hij omwille van culturele aspecten geen stappen kon ondernemen in Turkije om zijn familie te vinden. De Raad kan dan ook niet anders dan besluiten dat verzoeker zijn nood aan internationale bescherming niet aannemelijk maakt.

4.4. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

4.5. Waar verzoeker een schending aanvoert van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, dient te worden opgemerkt dat voormeld artikel bepaalt dat het feit dat een verzoeker om internationale bescherming reeds werd vervolgd of ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks bedreigd is met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, een duidelijke aanwijzing vormt voor een gegronde vrees voor vervolging/een reëel risico op het lijden van ernstige schade, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen. Verzoeker maakt geenszins aannemelijk dat hij reeds werd vervolgd in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet en kan zich dan ook niet dienstig op de schending van voormeld artikel beroepen.

4.6. Waar verzoeker een schending van artikel 3 van het EVRM aanvoert, dient opgemerkt dat de bevoegdheid van zowel de commissaris-generaal als de Raad in onderhavige procedure beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.7. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de commissaris-generaal de verplichting op om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier en dat verzoeker de kans kreeg om zijn asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft het verzoek om internationale bescherming van verzoeker op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Het zorgvuldigheidsbeginsel is niet geschonden. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

4.8. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftwintig oktober tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. I. FLORIO,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

I. FLORIO